

Zavijem ostro desno in se spuščam z Belega križa proti Piranu, kjer me takoj po zavoju pozdravi napis v več svetovnih jezikih in mi zaželi dobrodošlico v srednjeveškem muzejskem mestu Piran. Po dobrih stotih metrih me smerokaz usmeri v blagi desni zavoj in po lepo ocvetličeni ravnici se pripeljem pred vhod v podzemno garažo, nad katero opazim napis Fornace - dom za vaše vozilo. Prepotoval sem kar nekaj sveta, vendar da bi moje vozilo imelo kdaj pravico bivati v svojem domu, to pa še ne. Pustim se presenetiti. Svetlobni napis me usmerja do prostora za mojega jeklenega konjička. Med vožnjo v napovedano nadstropje opazujem prečudovit razgled skozi stekleno zunanjo steno, kjer me nežni žarki sonca opozarjajo, da se dan že preveša v večer. Vozilo prepustim v oskrbo novemu domu in se s potrdilom, s katerim bom ob povratku takoj našel svoj avtomobil, odpravim proti panoramskemu dvigalu. Vožnja do pritličja se zdi kot potop v morje, saj mi brezšumnost vožnje in pogled na odprto morje zasenčita resničnost dogodka. Ob izstopu iz garaže me pričaka vozilo na električni pogon, nenavadne oblike in živih barv. Na voljo mi bo tudi vsa noč, saj vozi neprekinjeno 24 ur na dan. Le kdo sem, da mi nekdo posveča toliko pozornosti?

Vstopim, saj mi drugega ob takem povabilu niti ne preostane. Odpeljem se proti mestnemu jedru. Zeleno obarvano cestišče prej spominja na travnato preprogo kot na poligon za vozila. Na desni strani se v nebo dvigajo urejena pročelja hiš, za katere bi nepoznavalec lahko trdil, da so od včeraj. Arhitektura je pravljurna in s svojo lepoto me popelje v čase, ki so mi znani le iz knjig. Le kdo si je omislil toliko rož na oknih in le kako zaprejo lesena polkna, ko je to potrebno storiti hitro, kadar preseneti nenapovedani veter? Majhni lokali v pritličju delujejo tako prijazno in vabljivo, da se odločim za izstop. Nadaljujem peš.

Na svoji levi zagledam mandrač, ki se razteza vse do mestnega jedra, vendar si bom to ogledal na poti nazaj. Na pročelju prve hiše preberem napis ulice v treh jezikih z obrazložitvijo, po kom je ulica dobila ime. Osebe ne poznam, vendar je morala biti že pomembna, da so po njej poimenovali celo ulico. Mojo pozornost vzbudijo lično nameščene svetilke, ki delujejo, kakor da bi zrastle iz zidu, saj se barvno in stilsko izredno dopolnjujejo s prostorom. Nad celotno ulico se razprostira steklena streha, ki ob dežju nudi sprehajalcu zaščito, špranji ob straneh pa dopuščata pretok svežega zraka. Dobra zamisel, ni kaj. Šele tedaj sem zaslišal nevsiljivo glasbo iz ozvočenja po vsej dolžini ulice. Nikjer ne opazim nobenih žic, ne kake druge napeljave. Pa bi res moral naš župan kdaj po svetu!

Vse polno je lokalov, iz njih me na vsakem koraku prijazno pozdravljajo, ponujajo svojo storitev ali izdelek. Le kako te ljudi motivirajo, ko pa se nikomur nič več ne splača? Mora že biti v tem prekrasnem mestu nekaj, kar okuži to množico prebivalcev, da s takim zadovoljstvom živijo in delajo v svojem kraju. Glej čudež! Na moji levi stoji ozka stavba, ki v širino ne meri več kot tri metre in na njej napis »Ljubezen za dva«. Ker sem sam, to verjetno ni namenjeno meni, vendar mi radovednost vseeno ne da miru in vprašam, kaj to pomeni. Prijazen lastnik, oblečen v kuharsko opravo, mi pove, da gre za restavracijo, ki ima v pritličju kuhinjo, v prvem nadstropju pa sobo, ki je namenjena le paru, ki to v naprej rezervira. Vprašam, kdaj bi se lahko prepričal v kvaliteto njegove ponudbe in po pogledu v staro, v usnje vezano knjigo, ugotovi, da bi bilo to mogoče čez natanko tri mesece in šest dni. In kaj naj počnem do takrat? Naj sedim na pragu in čakam, da mi kdo ne spelje naročenega termina? Ker sem sam in nisem prepričan, da bom čez tri mesece imel družbo, se prijazno zahvalim in s pogledom preletim ostali del ulice, ki me na vsakem koraku prepričuje, naj ostanem.

Ob prihodu na glavni trg me z višine gleda glasbenik. Napis mi pravi, da je bilo violinistu, skladatelju, glasbenemu teoretiku in pedagogu, ki se je rodil prav v Piranu, ime Giuseppe Tartini. Če je kdaj v svojem življenju igral tako visoko ali ne, ne vem, vem pa zagotovo, da je prelep okras prostoru, kjer stoji. Obdan je s stavbami, v katerih se zrcalita bogata zgodovina in arhitektura ustvarjalcev tega raja. Največjo in najmogočnejšo stavbo krasí prekrasen rdeč baldahin, pred njim stojita dva uniformirana mestna vojaka v oblačilih iz časa, ko je bila stavba narejena. Z rožami obdan vhod spominja na vhod v sanjski nebeški vrt in za trenutek lahko pomisliš, da sanjaš. A za moj okus je že skoraj preveč rož. Levo od stavbe se nahaja prelep hotel. Stilska oprema me je premamila in opomnila, da je čas za popoldanski čaj. Namestim se tako, da z očmi objamem celotno elipso trga in se prepustim vonju morja, ki prihaja z rahlim popoldanskim vetrom iz smeri juga. Pomislim, da morajo prebivalci tega mesta živeti najmanj sto let, saj vse videno tako blagodejno vpliva na čutila, da si je nemogoče predstavljati, kako lahko bolezen sploh pridobi domovinsko pravico v tem rajju.

Glasba, ki me spremlja že vse od začetka prihoda v mesto, se razteza po trgu in nekateri celo poplesujejo v ritmu starodavnih viž. Nekateri so malce smešni, a videti je, da se zabavajo. Sožitje bivanja hotelskega dela z ostalim delom zgradbe je popolnoma nemoteče, prej bi rekel, da je sobivanje obema v korist. Pokličem natarjarja in prosim za račun. Ko mi ga prinese, se ne čudim višini cene. S poznavanjem svetovnih cen lahko z zagotovostjo potrdim, da je v skladu s ponujenim in videnim. Prebivalci tega mesta zagotovo niso siromaki, pa saj si tega ob teh lepotah niti ne zaslužijo. Prodajajo zgodovino, čistočo in nasmeh. Jaz pa imam denar. In to je to.

Nenadoma se mi zazdi, da mi mrčes brenči okoli ušes in bliskovito se udarim po licu. Odprem oči in ugotovim, da sem po kosilu zadremal na našem starem, zakrpanem kavču v zatohli piranski ulici. Skozi okno vidim sosedo, kako pomiva posodo po kosilu in na vrvi pod oknom opazim, da že več dni ni uspela sneti z vrvi za perilo svojih spodnjic, ki ob vetru spominjajo na jadra. Fasada, ki ob vsakem močnem vetru odpada, se nevarno nagiba proti ulici, kjer se sliši kričanje otrok in lajež psa.

In kje, hudiča, so moje sanje? Kdo mi jih ima pravico vzeti? So bile res samo sanje ali je to vizija nekega kraja, v katerem bi rad živel? Škoda, da sem se zbudil in sem primoran ukvarjati se z današnjimi problemi in problemi kraja, ki mu ni prihodnosti.

Ali pač?

Miro Brkovič
Kandidat za župana občine Piran